

LO CRIT'S D'ASPARYA.

SETMANARI CARLISTA ILUSTRAT

LOS DE CASA

A. Romantich

Jordi Flordelis

Eguis

MA VENJANSA

Pues señor, vetaquí qu' un día m' en jugaren una mos companys de Redacció, y jo, que soch venjatiu en lo bon sentit de la paraula, per més que per mas venas no hi corri sanch de la que circula per las dels fills de Córcega, com diu que l' hi passa al semi-novellista senyor Capella, vaig jurar no donar al oblit l' agravi, y ab càlcul y refinament de crueltat me proposá exercir venjansa exemplar abans de finir lo present any de gracia.

Y aquí tenen explicat lo motiu de presentarlos avuy lo retrato de mos *subordinats*, qu' un día cometeren l' abús de confiança de posarme en públich, quant jo me trobava en Valencia en la inoblidable jornada del mes d' Abril.

Una excepció deuria haver fet en mos plans de venjansa: en l' amich *Equis*, que no tingué art ni part en la jugada de 'n *Flordelís*, del *Romántich* y de 'n *Jordi*.

Pero, ¿cóm exclóurerlo? Podia semblar que no 'l creya digne de ser conegut del respectable públich que 'l llegeix y saboreija, y posat en la pendent, no hi reparat en detall més ó menos.

Sobre tot la guardava á n' en *Jordi*.

Tan petit com lo veuhen, va ésser qui més se mogué pera posarme en *berlina*, y jo també hi procurat fer á ell lo blanch principal de l' ignocentada d' avuy.

Ja 'm sembla que 'l contemplo allá en lo Círcul Tradicionalista de Palafrugell, entre sos amichs, que ho son meus ab cor y ánima, exasperat per haverho exhibit com á verdader ignocent, á n' ell, que ja té pretensions de refilar-se son invisible bigoti.

Pero que prengui paciencia, que la companyia ab que va no es del tot desagradable, y 's pot tenir per molt honrat tenint al seu entorn á personatjes tan *elevats* com en *Flordelís*, tan *célebres* y *populars* com lo *Angelet* y de front tan despejat com lo molt ilustre senyor *Equis*.

Consti, pera descárrech meu, que vaig tantejar lo terreno fa algunas setmanas, dihentoshi que 'm convenían los seus retratos, pera si algun día era oportú publicarlos en LO CRIT.

Al sentir aixó, protestaren á coro, y no 's parlá més del assumpto; mes passat sis días, varen comensar á entregarme sas respectivas fotografias, ab afectuosa dedicatoria; però fent constar molt serios, que si eran pera ésser reproduhidas, no me las entregarían. ¡Ignocents!

Consumada está ma venjansa, y sols vos queda un recurs: lo de lograr que denunciin aquest número y que recullin l' edició.....

Al arribar aquí 'm sembla que sento al *Angel Romántich* que diu: «¡Tant de bó que fos aixís! Los números serían més buscats, los pagarían á pesseta, 'ls posarían en un quadro y en las parets de las casas de pagés, y hauría lograt mon afany de ferme célebre.»

¡A quants homes de talent han perdut la vanitat!

L' *Equis*, en *Flordelís* y en *Jordi* son més modestos en sas aspiracions.

L' *Equis* se creu felís usant lo sabó dels Prínceps del Congo, en *Flordelís* menjant dos dotzenas d' os-tras y en *Jordi* un boniato calent!!!.....

LO DIRECTOR.

¿Qué delito cometé, senyor Oller, pera que me tregui d'aquest modo á la vergonya pública?

Vosté me va demanar un retrato, y creyent jo que no abrigava altres intencions que la de possehir un afectuosíssim recort més ó menos fastigós, vaig complaurel donantli l' últim que 'm quedava de rostre amenassador.

¡Brrrrrrr....! ¡Y al anar á la litografía m' entero de la ignocentada!

No hi caygut en basca, perquè no soch propens á caure de cap modo.

¿Qué dirán los lectores de LO CRIT D' ESPANYA al clavar los ulls en mon nas y sas cercanías?

Sembla que ja sento bromas per l' istil devant de nostras efigies:

—¿Aquestas son las primeras eminencias de la política espanyola á que 's refería lo número anterior?

—A tots los conech y cap d' ells té vot. Lo més alt (servidor de vostés) me va donar un día una trepitjada que 'm va fer veure las estrellas. Aquest altre 'm va desllorigá 'l bras fent molinets ab lo bastó. Ab aquell hi vaig tindre un xoque de paraguas, de quals resultas tinch lo meu tot foradat.

—¿Y aquest més jove no li ha fet may cap estropici?

—Es molt perillós estar al seu costat quant se entusiasma. En totas las vetlladas carlistas trenca alguna cosa. Sentir tocar la martxa de Don Carlos y donarli á vosté cops en la boca del cor, ve á ésser tot hú.

Y, efectivament, no anirán descaminats los que aixís analisin nostras fullas de serveys.

Per lo menos, la meva, ho confesso ab ingenuitat, no té cap página d' or ni de cap color. Sols puch vanagloriar-me d' haver vist urnas electorals de vidre, y de sapiguer positivament que lo *monstre* té una gran debilitat per lo pá sucate ab oli.

¿A qué ve, donchs, exposarme á las miradas del públich, ni més ni menos que si un tingués la talla (me refereixo á la política) de 'n Fabié?

Y no vingui dihent que aixó es una ignocentada, perquè 'l que no creu ab la sinceritat del sufragi tampoch donará fé en aquestas excusas.

Vosté debía dir pera sa *Biblioteca Tradicionalista*:

—¿Cóm ho faré per ventjarme d' aquell día que ab gran sorpresa meva reproduhiren mon retrato en LO CRIT D' ESPANYA?

Y acte seguit se li degué ocórrer aquesta idea, que, pera justificarla, ha posat en execució en la diada dels Sants Ignocents. Es á dir, en lo mateix día en que tot-hom se entreté en imitar lo que fan los polítichs liberals durant tot l' any: enganyar á més no pogué.

L' *Equis* m' ha assegurat molt serio y molt formal que haguera preferit portar tot lo día un paper en la esquena que veurers d' aquest modo. Jo no dich altre tant, pera que á ningú se li ocorreixi ferme víctima de aquesta altre broma.

De totas maneras, l' atentat contra nostres caras ja está fet y no queda altre remey que resignarse. Aquest

mon es una vall de llàgrimes, ahont may hi cau la loteria. Per lo menos sobre meu no plouhen altre cosa que desdixas y substancias en forma de ralets quant passo per la Rambla.

Per aixó no estranyin que la expressió de la meua cara reveli tota ella instints de donar pessichs á tothom.

La fotografia que ha servit de original á D. Pacia Ross pera posarme en caricatura, me la feren un dia després d' haver sentit recitar uns versos molt dolents dedicats al *pueblo soberano*, y naturalment los pels del bigoti se 'm posaren de punta y ma mirada de dolsa se transformá en amenassadora.

Ben clar ho digué lo retrato, y prou exactament ho expressa la reproducció. ¡Si al menos fos aquesta la de ma imatge verdadera!

Mes ¡ay! no es tal cosa.

¡Brrrrrrrr....!

FLORDELÍS.

D'AHIR Á AVUY

¡Esta, Fabio, oh placer, que ves ahora
felicidad sin fin, dicha y jolgorio,
fué hace diez años España quejumbrosa!

La historia pàtria, llibre obert á las generacions presents y futuras, deu constituhir un mirall ahont se contemplin las gestas de nostres passats, pera imitarlas, si son bonas y dignas de llohansa, y pera anatematisarlas y esmenarse, si mereixen la reprobació de l' opinió sensata.

Trayém á colació aquestas máximas, que gracias á Deu están impresas en casi todas las conciencias dels espanyols, porque avuy celebra aquest setmanari en las demás seccions,—menos aquesta, la única formal y seria,—la fetxa en que la generació bizantina de deu anys atrás entretenía ab un especie de paréntesis dedicat als innocents los desacerts d' aquells homes polítics de l' any noranta y 'ls desconsols en que 's trobava la Espanya d' avuy día.

L' Espanya de Carlos VII, la restauració verdadera, l' unió de tots los espanyols, lo poble que ha arribat per últim á la terra de promissió, no deu deixar brotar un instint no apagat encare de fer lo ximple una vegada á l' any.

Pera contrarrestar lo mal efecte que produhirá sens dubte lo present número á los 59,875 suscriptors que nos honran ab lo seu apoyo, vaig á fer cuyna apart, repassant nostra historia y recordant á nostres lectors benévols lo fonament ó lo punt de partida ahont arrenca lo felís estat de cosas que regna mercés al cel en aquest recó de Xauxa que anomenan Espanya.

—*

Era 'l 30 de Febrer de l' any 1891. Acababa d' haverhi á Espanya unas eleccions de diputats á Corts per medi del sufragi universal.

En Cánovas, un dels homes polítics que, sense ocupar lloch eminent, tanta es la seva modestial, defensa avuy lo programa de nostre R. y Senyor Don Carlos VII, trobantse en la Presidencia del Consell de Ministres, regint aquella monserga de la Constitució del 76, demostrá que 'l cólera, febre groga, dengue y to-

tas las pestes no podían causar més estragos que unas eleccions fetas per dit sistema.

Peró no mentém llástimas; perdoném de tot cor l' obcecament d' aquells espanyols, y aném al grá, que es lo que vostés desitjan.

Lo partit carlista, obehint á altas y acertadas ordres, sortí del retrahiment y entrá en la vida activa de la política. Després de molt lluytar, de donar més que rebre no pocas garrotadas, d' esclafar moltes urnas, que allavors eran de cristall, conseguí treure triufants de las mateixas á uns vint diputats á Corts. Aquestas, com á fillas del sufragi, eran revoltosas en alt grau. Lo qual justifica las batallas que aquells partidaris del parlamentarisme donaren ab escándol de tothom.

—*

En una de las primeras sessions se promogué un debat que formarà época mentres lo mon existeixi, porque fou lo preludi de la ruina del lliberalisme.

Se posá sobre 'l tapete la qüestió de quín era 'l partit polítich que tenia més forsa. (Los demás assumptos d' interés general, v. g., de comers, agricultura, economia, etc., may se 'n resava.)

En Cánovas, que pretenia que era 'l difunt partit moderat, alegava que era aquest, porque en las huelgas d' aquells obrers pegava bastonada seca á tothom, en lo qual consistia tota la seva *diplomacia*.

En Sagasta exposá que per valents no hi havia com los fusionistas. ¡Calculin, deya: fins tenen forsa pera tirar d' un carrol!

En Martínez Campos, terciant en lo debat, digué, que ell era lo més fort, porque en unas maniobras que doná no més caygué una vegada de caball.

No cal dir que 'ls zorrillistas y federales també demostraren lo seu poder.

Los que no tingueren ni valor pera ser valents de boquilla, foren los possibilistas, mestissos y nocedalins. Aquests, ab lo seu eloqüent silenci, demostraren que tenian la pell de gallina. No feya falta.

Per fi tocá lo torn al partit carlista, y en representació d' ell un redactor d' aquest periódich pronunciá un discurs, eloqüent, enérgich, entussiasta, contundent, cenyit, etc., etc., en que digué entre altres cosas las següents:

«Senyors diputats: Lo partit carlista no necessita demostrar las forsas ab que conta, porque tres guerras fetas en defensa de la seva bandera volen dir que no som mancos.

»Jo aniré més enllá. No diré si 'ls carlistas son ó no cobarts; però vos desafío á que feu las eleccions ab legalitat, y si aixó es possible, portarém aquí una majoria de diputats carlistas que ofegarà vostra existencia. Tením més forsa que ningú.

»¡Republicans y lliberals! Si sou valents, accepteu lo cartell de desafío.

»Feu, ¡oh Govern!, que per una sola vegada sían una vritat las eleccions. Secundeulo, ¡oh partits lliberals y republicans!, y vos prometo que guanyarém nosaltres, porque som més y valém molt més que tots vosaltres.

»Si guanyém, no tindreu més que retirarvos, y si perdém, jo os juro que del partit carlista no se 'n cantarà may més gall ni gallina.»

Inútil es consignar l' efecte que produhí aquesta *catilinaria*.

Los diputats republicans picaren de peus, de mans, de dents y d' unglas.

IGNOCENTS.

Los que fan l' os desde 'l carrer.

Los que portan perruca creyent que no se 'ls coneix

Los que conspiran á favor de 'n Zorrilla.

Los que van en bicicleta.

Los Tenorios d' edat.

Las lletxas que 's pintan.

Los actors d' afició.

Los toreros de Beneficencia.

Los que sufreixen lleigint lo folletí de La Correspondencia.

Los cantants de saló.

Los que creuhen ab aquestos.

Los alfonsins quedaren estupefactes. Lo públich, embabiacat.

Peró passá la primera impresió. Los republicans y alfonsins prengueren la cosa ab formalitat, se reuniren en mil conciliábuls y per últim acceptaren lo reto.

Al cap d' un mes tingueren lloch las novas eleccions.

✱

Com si lo doctor Ox, d' en Julio Verne, hagués tingut un altre capritxo, los polítichs y electors d' Espanya cambiaren de geni y també de procediments.

Arribá 'l día de las eleccions.

Los districtes semblavan una bassa d' oli; los collegis, un seminari; los guardias no vigilavan, sinó que donavan servey d' honor.

Los electors emitiren ab tota escrupulositat lo seu vot; los morts descansaren en pau, y 's feren los escrutinis fidelment.

Lo resultat fou lo següent:

Diputats carlistas.	350
— conservadors.	10
— republicans.	25
— alfonsins.	7
— mestissos, possibilistas y no- cedalins.	00'1/4

Lo resultat de l' anterior elecció no es pera descrit.

Com diu un historiador modern: «*España despertó de su letargo y vió que había sido víctima de un timo durante más de medio siglo.....*»

En efecte, los mateixos lliberals renegaren de las llibertats modernas; los republicans llensaren lo gorro frigi; los jefes polítichs hagueren quedats sols, sinó los que seguiren lo mateix camí que 'ls seus súbdits; los mateixos candidats lliberals renunciaren lo cárrech; los seus electors feren una funció de desagris; en un día deixaren de publicarse 'ls periódichs lliberals, però al día següent tornaren á sortir dihentse carlistas; en una paraula, tothom obrí 'ls ulls y cridá á una: ¡*Espanya per Carlos VII!*

¡Desde allavors no hi hagué victoriosos ni vensuts!

Lo camp era ben nostre, y 'ls espanyols tots carlistas.

Algun extranger no volgué acomodarse á aquesta nova vida, y determiná marxar més enllá de Fransa y més aprop de Russia.

No cal repetir, porque tots vostés ho saben, cóm se celebrá dit aconteixement; las festas que Espanya dedicá á son Rey, y cóm premiá aquest lo servey, l' inventiva del diputat per Collsacabra, redactor de LO CRIT D' ESPANYA.

Nos omple de satisfacció lo consignar que avuy des-empunya la cartera de Negocis extrangers. Tots los espanyols esperém que l' agudesa de l' aludit diputat farà, ab las sevas relacions que té establertas, que las nacions gobernadas avuy per monarcas é institucions ilegítimas los hi girin las espatllas y tornen com Espanya á la casa paterna, ahont hi regna la felicitat somniada pels pintors y poetas, y que hi regnaré, visca Deu, per los sigles dels sigles.

EQUIS.

ÚLTIMS DÍAS DE NUMANCIA

6

LA VENJANSA D'UNA SOGRA

CANT I

Varen callar los ecos de las nacions antigas; lo Sol en sa carrera se va pará un moment, y al bell mitx d' una ampla era, cigalas y formigas ballavan la sardana, brunsentas com lo vent.

La nit va aná atansantse coberta ab mantos negres, deixant sobre 'ls vilatjes endemoniadas sombras y un bat-y-bull de bruixas que xisclavan alegres, navan volant pe 'ls ayres, montadas dalç d' escombras.

Estant en vaga, Febo va aná á córrer la tuna; va deixá anar Eolo unas bufadas frescas; pe 'l mitx d' un inmens núvol va traure 'l cap la lluna y 's van veure 'n la terra á mils sombras xinescas.

CANT II

Entre mitx de Pinto—y de Valdemoro hi han unas boscurias—que fan feredat; tret d' algun llop mascle—ó bé d' algun toro son pocas personas—que l' han trepitjat.

Dintre las tenebras—d' aquell lloch salvatge moltas nits plujosas—si hi van hi veurán un home que porta—petit equipatge y entre las bardissas—se 'n va caminant.

Per l' herbám regira,—remou fullaraca com qui busqués algo—que l' importa molt y no l' horroritsan—ni li fan cap flaca la remor de bestias—ni 'ls crits de mossol.

Si acás li preguntan—perque de nits resta dintre aquella selva—niu d' aquell *tonayna*, (no 's morin del susto)—dirá per contesta: que busca cargols—per fels ab xanfaina.

CANT III

Lo món se va poblar de tal manera que aquí ja no hi cabia ni una rata; p' enloch podía anars ni avant ni enrera sens perill de deixarhi una sabata, á montanya de tant trepitjat qu' era no hi creixía ni un arbre ni una mata y en tant los habitants de Babilonia se banyavan ab aygua de Colonia.

Los bárbaros del Nort, qu' es una pesca que may del món s' ha vist plena la tripa, y 's moren per menjar la carn ben fresca puig diu que la que venen ja 'ls *atipa*, á n'á la Humanitat van ferla llesca, y allavors ells tot sols van fumá ab pipa. Aquell día en lo món, tothom qui hi era va veure sortí 'l sol per Antequera.

CANT IV

Y las rasses que foren salvatjes mica 'n mica 's van civilisar, y arribaren á un grau de cultura que may més s' hi há pogut arribar.

Van renaixe las arts y las ciencias, y las bledas que 's crían pe 'ls camps, quedant tot més tranquil y ab més calma qu' un cup d' oli dels de l' Ampurdá.

Sense veure may versos de 'n Cánovas ni maniobras de guerra á Calaf, sens pensar may ni may de la vida en haver d' elegir diputats.

CANT V

Ab la gent d' aquella terra no s' hi pot aná ab posturas,

perque 's tiran á la guerra
vells y donas y criaturas;
y si los fan enfadar
y 'ls empipas la palestra,
també sabrían tirar
la cas. per la finestra.

EPÍLECH

Lector, si es que desitjas
entendre 'l qüento,
jo no menjo salsitjas,
pro 't juro qu' ho sento;
y eixa vegada
demano que 'm dispensis
la ignocentada.

ÁNGEL ROMÁNTICH.

UN XASCO

«Hoy debe llegar á esta ciudad el ilustre jefe del partido conservador, Excmo. Sr. D. Antonio Cánovas del Castillo.....»

—¡Bravol.... ¡magnífich!.... De modo que arriba en Cánovas, lo gran home, lo meu jefe, perque soch conservador á carta cabal. De modo que haig d' anar á rébrerlo, á saludarlo, á vitorejarlo, etc., etc. ¡Apa, Mónica! enllesteix lo dinar, que no 'm fassis fer tart. ¿Qué dius?... que per qué no t' avisava?... A veure si ab una puntada de peu 't faré entrar en rahó.... ¿No veus que haig d' anar depressa, perque avuy arriba don Anton?... ¿Qué has dit?... ¿que tan se te 'n dona don Anton com lo que has trobat avuy?... Donchs té.... guárdat aquesta garrotada.

Vaja, está vist que avuy quí sab quan dinaré. Son dos quarts de dugas, y lo tren arriba á las dugas. Nada; á vestirme.... la levita.... la xistera: aixó del barret de copa 'm sembla que fá molt conservador, encare que també 'n portan los cotxeros dels morts....

Bueno; ¡gracias á Deu que ja soch al carrer! De quin gust aplaudiré á don Anton, y cridaré ¡visca 'l senyor!.... ¡Animal! ¿qué no tens ulls, matalás? ¡Vaja un modo d' anar pe'l carrer! Aquest bestia de camálich m' ha tirat lo barret á terra, y per cert que me l' ha abonyegat bastant; sento 'l percance, però ja no hi há remey.

¿Qué es aquest grupo? A veure, senyors, si 'm deixarán passar.... Sí, senyor, vull passar, ¿ho sent? perque tan dret hi tinch jo com vosté. Ves per qué s' encantan: per veure un ninot que balla en un aparador.... A veure, senyors....

Bueno, ja soch fora del grupo; hi há gent molt animal, que.... ¡llamps del cell.... m' han robat lo rellotje!.... ¡pillols! ¡murriss!.... y ¿qué vaig á fer are? Sens dubte, al passar per lo grupo, está clar, ab las apreturas han fet la operació. Prenem'ho filosóficament, y tot siga en amor de don Anton, tota vegada que.... ¡¡re-cristinal!... ¡uy, uy!

¡Válgam Deu! aquest cego ab lo bastó m' ha entrabancat y m' ha fet caure tan llarch com soch... Sort que no m' hi fet mal.

No ha sigut res, senyors.... Gracias.... no més m' hi embrutat una mica.... no ha sigut res.

Decididament, á n' aquest pas, no sé ahont aniré á parar. Sembla que avuy tot se conjura contra meu; sort que ja soch á la vora de la Estació. ¿Haurá arribat lo tren? Si de cas, no se 'n faltará gayre. Me sembla que hi há poca gent; potser perque té ganas de ploure.... Anemse acostant á la Estació. Lo cor ja 'm vá com un émbol, de goig que sento al pensar que veuré al meu jefe.

¡Holal veig un grupo que s' apilota y crida al voltant d' un coche.... Allí hi será don Anton; anemhi y comensém á picar de mans.... ¡Bien! ¡bravo, bravo! (S' acosta un municipal).

—¡Ehl ¿por qué crida usted? ¿Ha perdido usted el enteniment?

—Senyor guardia....

—No hay guardia que valga. ¿No vé usted lo que ha pasado? ¿No ve usted que este coche ha achafado un chicot? ¿Y esto le hace poner tan alegre?

—Dispéñseme usted, creía que era don Antonio, porque como yo soy conservador....

—¡Ah! ¿con burlas y guasas me viene usted? Pues ahora mismo va á seguirme al Chusgat.

—Pero....

—Vamos, listo, listo, ó sinó l' hi portaré lligat.

—Señor juez: este caballero me ha faltado al respeto.

—¿Cómo ha sido esto?

—Jo li diré, senyor jutje: anava á rebre á n' en Cánovas, y....

—¿A en Cánovas?

—Sí, senyor, que avuy arribava.

—No 'n sabia res.

—Donchs, sí, senyor; ho hi llegit al diari: tingui, lo porto á la butxaca.

—¡Pero home de Deu! Si es un diari atrassat; es del temps de la Exposició, en que en Cánovas va venir á Barcelona.

(Sortint del jutjat.)

—Caigan llamps y centellas y pedras de molí sobre en Cánovas y tots los seus partidaris. Desde avuy deixo de ser conservador.

GAY-LUSSAC.

BONICAS TAPAS

en percalina y daurats, pera enquadernar lo tomo de LO CRIT D' ESPANYA del present any: 1'50 pessetas. Ab l' enquadernacio: 2'50 pessetas.

Las mateixas tapas disposadas pera guardar lo número corrent, ó sia ab cantoneras de metall y botons daurats: 2'50 pessetas.

Los ports van per separat.

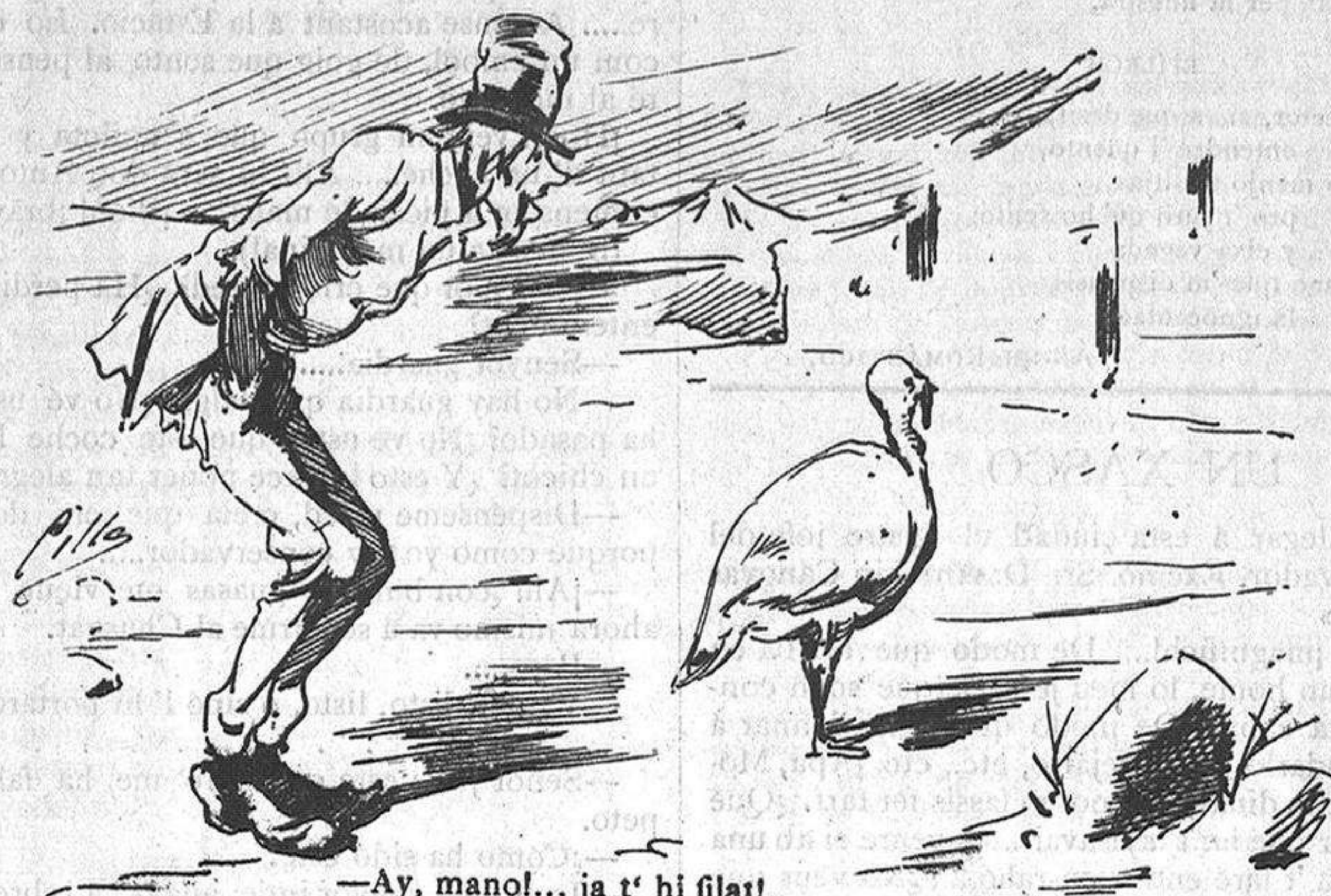
Dirigir los pedidos á aquesta Administració ó á n' els senyors Corresponsals de la mateixa.

Barcelona.— Imprenta de Fidel Giró, Córts, 212 bis.

LA CARCAJADA

Semanario festivo, político y literario.—Director: D. Francisco de Paula Oller.—Con retratos y caricaturas en colores, por Ramón Cilla, Melitón González, Paciano Ross, etc. Verá la luz desde el mes de Enero de 1891, en el mismo tamaño y precios de suscripción de LO CRIT D'ESPANYA, y números sueltos á 5 céntimos en todo España. Se admiten suscripciones en esta Administración.

LA GRAN DIADA

—Ay, manol..., ja t' hi filat!...
—si no t' salva una volada,
lo qu' es jo, t' pego grapada,
y... viva la llibertat!

ANUNCIS

Fàbrica
de cotillas de varias classes

— de —

FILLAS DE DUAT

ENVIO A PROVINCIAS

Archs, 4, tenda y Sagristans, 5, 3.º. 1.º

BARCELONA

GRANS LÁMINAS

DE VENDA EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ

RETRATO DE D CARLOS

publicat últimament en LO CRIT

35 X 48 centímetros: 0'25 pesseta.

Còpia de la fotografia del quadro regalat á D. Carlos en sos dias, pe'ls oficials carlistas catalans.

57 X 42 centímetros: 0'50 pesseta.

Copia del merch que tanca la citada lámina.

42 X 28 centímetros: 0'25 pesseta.

A n' els Srs. Corresponsals se 'ls farà l' desqüento acostumat.

GENEROS DE PUNT

-- de --

GONZALO COMELLA

3, Carrer de la Boquería, 3.

BARCELONA

TANCAT LOS DIAS DE FESTA

ENQUADERNACIONS

en un dia luxosas y senzillas en lo taller de

PENELLA Y BOSCH

Molas, 29, prop la de Fontanella.

BARCELONA

Magnífica fotografia

de 47 X 31 centímetros, copia del preciós quadro regalat á don Carlos pels oficials carlistas catalans.

PREU: 3'50 PESSETAS

EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ

Se remet franca de ports, y certificada per 0'75 pesseta d' augment.

LO
Crit d' Espanya

Preus de suscripció:

Barna., trimestre. 1 ptas.

Pera, id. . . . 1'25 »

ADMINISTRACIÓ:

«Biblioteca Tradicionalista», Ronda de l' Universitat, 14, Barcelona. Apartat de Correus, 147